కల - ఇల - కథ!

ఘనశ్రీ

కలలో జరిగింది యిలలో జరగదంటారు. కాని కలలో జరగందే యిలలో జరిగింది. ఆనందరావు దుస్స్వప్నంలో కూడా వూహించనిది తన కళ్ళతోనే చూశాడు! తన చెవుల్తోనే విన్నాడు!

ఆనందరావు అన్నపానాదుల్ని కూడా లెక్కచేయకుండా అహోరాత్రులూ రెండు సంవత్సరాలపాటు యూనివర్సిటీలో - జియాలజీ రిసెర్చిలో కృషిచేసి డిగ్రీ అందుకొని, విశాఖపట్నంలో బండెక్కి నేరుగా అత్తారింటికి బయలుదేరాడు. రెండు సంవత్సరాలనాడు లేబరేటరీ టెస్టుట్యూబుల్లో అడుగున బడిపోయిన పెళ్ళాం రవణమ్మ మీది ప్రేమా, వూహలూ వొక్కసారిగా పెల్లుబికి వచ్చాయి. తన్ను హఠాత్తుగా చూసేసరికి రవణమ్మ వుక్కిరి బిక్కిరైపోతుంది. ఎంత రాత్రయినా సరే రవణమ్మ దగ్గిరికిపోయి వాల్తాడు. తనకు రవణమ్మ మీదున్న ప్రేమని - రెండు సంవత్సరాలుగా నిగ్రహించుకొన్న ప్రేమను - వొక్కసారిగా కుమ్మరించి, తనను క్షమించమని వేడుకొంటాడు. అలా వుత్తరం ముక్కయినా రాయకుండా, అర్ధరాత్రిపూట వెళ్ళిన తన్ను చూసి రవణమ్మ ఎంత ఆనందిస్తుంది?

అర్ధరాత్రిపూట బండిదిగి అత్తారింటికి పోయి పెళ్ళాన్ని ఆశ్చర్యంలో ముంచి వేయాలనుకున్న ఆనందరావు పాపం తనే ఆశ్చర్యంలో పడిపోయాడు! పెరటి దొడ్డి వాకిట్లో తను చూసిందేమిటి? తన కళ్ళతోనే చూశాడు! పెళ్ళాం రవణమ్మ - వో మగాడు! తన చెవుల్తోనే విన్నాడు. ఆ మగాణ్ణి తన ఆలింగనంలోకి తీసుకొంటూ ఏమంది రవణమ్మ?

ఈ రవణమ్మే, ఆనాటి రాత్రి తన్ను అలానే అంది. అగ్నిసాక్షిగా పెళ్ళాడిన రవణమ్మ, ధర్మపత్ని రవణమ్మ, తను మనసారా ప్రేమించిన రవణమ్మేనా యిది?

అసలు రవణమ్మను తను పెళ్ళాడింది అంత అందగత్తె అనీ కాదు. చదువుకొన్నదనీ కాదు. ఏదో వున్న కుటుంబం, గుణవతి అయిన పిల్లా అనీ చేసుకొన్నాడు. రెండు సంవత్సరాలు తనతో కాపరం చేసి; సీతా, సావిత్రులను మరిపించిన పతివ్రత రవణమ్మ ఇలాటి పని చేస్తుందని ఎలా అనుకొంటాడు. ఆనాడు తను యూనివర్సిటీకి పోతున్నప్పుడు రవణమ్మ కార్చిన కన్నీళ్ళన్నీ గ్లిసరిన్ నీళ్ళేనా? యీ రెండు సంవత్సరాల్లో ఎంత ప్రేమనూ, బాధనూ వలకపోసింది వుత్తరాల్లో?

జీవితంలో భాగం పంచుకొన్న వ్యక్తీ, అర్ధాంగీ, రవణమ్మ యింత ద్రోహం చేస్తుందని ఎన్నడూ వూహించలేదు. విశ్వాసఘాతకీ, వంచకురాలైన భార్యా ముహం యింకెలా చూస్తాడు? జంతువులూ, పక్షులూ మగజాతిమీద ఆడజాతి చూపించే విశ్వాసం పెళ్లాం తనమీద చూపించలేకపోయిందే! తప్పిపోయిన పోతుపావురం కోసం పెంటి ఎంత రోదిస్తో వెతుకుతుంది?

ఈనాడు తన కళ్ళతో చూసింది ఎలా మర్చిపోగలుగుతాడు? కొరివితో తన కళ్లను కాల్చుకున్నా ఆ దృశ్యం తన హృదయంలో మెదల్తోనే వుంటుంది. చెవుల్లో సీసం కరిగించి పోసుకొన్నా రవణమ్మ పరాయి మొగాడి కౌగిట్లో కులుకుతూ అన్న మాటలు చెవుల్లో గింగురు మంటూనే వుంటాయా?

క్షణం క్రితం జీవితంలో తను సాధించిన విజయం తాలూకూ ఆనందం, వెలుగూ ఆనందరావు హృదయంలో ఆరిపోయింది. ప్రపంచంలోని చీకటి - ఆ చీకట్లో రవణమ్మ - దాని ప్రియుడూ—వాళ్లు చేసిన నీచం, అన్యాయం ఆనందరావు హృదయంలో పేరుకుపోయింది. హృదయంలోని బాధ, వ్యధా తీరే మార్గమేమిటి? ఎవరితోనన్నా చెప్పుకొని వుపశమనం పొందేదయినా కాదే?

జీవిత ఆశలన్నీ భగ్నమయినై. ప్రేమించి విశ్వసించిన రవణమ్మ తన్ను మోసం చేసింది. ఇంకెవరికోసం బతుకుతాడు? దేనికోసం బతుకుతాడు. జీవితంలో తనకు రాసిపెట్టింది యింతేనేమో!

ఆనందంతో, వుత్సాహంతో అత్తారింటికి వెళ్లిన ఆనందరావు ఆరాత్రే వెనక్కు తిరిగి విశాఖపట్నం రైలెక్కాడు మాయ లేని నిస్పృహా, నిరాశలతో.

జీవితంమీద విరక్తి పుట్టిన ఆనందరావు పిచ్చి వూహల్తో, వెర్రి ఆలోచనలతో రైల్లో వో మూల కూర్చున్నాడు. తెల్లవారుఝాము నాలుగు గంటలకు పాసింజరు నెల్లూరు చేరుతుంది. అక్కణ్ణించీ వో ఐదు నిముషాల్లో పెన్నానదీ; నదిమీద బ్రిడ్జీ! బ్రిడ్జీమీదగా రైలు!

ఆనందరావు చేతి వాచీ చూసుకొన్నాడు. రెండుంబావయింది. ఇంకో గంట ముప్పావులో యీ నరకంనుండీ యీ బాధనుండీ విముక్తుడవుతాడు.

జీవితంమీద విరక్తి పుట్టినవాళ్లంతా ఏం చేస్తారు? అదే తను చేస్తాడు. కట్టుకొన్న పెళ్ళాం వంచకురాలు, ద్రోహి అయితే మగవాడేంచేస్తాడు? పెళ్లాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి పోగువేస్తాడు. దాని ప్రియుడి తల బద్దలు కొట్టాడు. ఆ రెండు పనులూ తను చేయలేడు. తనది సంస్కారంగల హృదయం. అభిమానవంతుడు తను. పెళ్లాంమీద కసి తీర్చుకుంటాడు. అయినా తను చూసింది - తన కళ్ళతో చూసింది, చెవుల్తో విన్నది ఎలా మర్చిపోగలుగుతాడు? మళ్ళీ ప్రపంచంలో తను తలెత్తుకొని ఎలా తిరగ్గలడు? ఆనందరావు పెళ్ళాం ఫలానా వాడితో—అంటుంది లోకం. తను వినలేడు. విని సహించలేడు. తను చనిపోయినా లోకం ఫలానా ఆనందరావు పెళ్ళాం—అంటుంది. కాని, ఆ మాటలు విని బాధపడటానికి ఆ ఆనందరావు వుండడు. పాపం! ఆనందరావు అభిమాని. నిశ్చితమైన మనిషి. పాడుముండ రవణమ్మ అతడి వుసురు పోసుకొంది. అంటారు లోకులు. తప్పకుండా అంటారు! రవణమ్మ మొహంమీద దోవనపోయేవాళ్లంతా తలా కాస్తా

(49-వ పేజీ చూడండి)

★ కల - ఇల - కధ! ★

(11-వ పేజీ తరువాయి)

వుస్తారు. అది కుళ్లి కుళ్లి ఏడుస్తుంది చీకి చీకి చస్తుంది అంతే!

అంతే! తనకూ రవణమ్మకు ఋణం తీరిపోయింది ఇంత జరిగాక ఏమీ తెలీనట్టే మళ్ళీ రవణమ్మ దగరకు పోలేడు పోక వేళపోయినా రవణమ్మ తన్ను వళ్ళోకి లాక్కుంటూ గోముగా ఆ మాటలే అంటుంది! ఆ రాత్రి పరాయి మొగాడితో అన్నట్టే అంటుంది. ఎంత మోసం? ఆడది ఎంత మోసాన్ని, కుట్రను హృదయంలో దాచుకొంటుంది! అప్పుడు రవణమ్మను వరికేస్తాడు తన్ను తను నరుక్కొంటాడు.

ఛీ! దాని మొహం యిహ చూడలేడు దాని స్పర్శ తనకు చీదర పుడుతుంది రవణమ్మను గురించిన వూహాలకే తన వంటిమీద తేళ్లు, జెర్రులూ పాకినట్టుగావుంది వళ్లు కంపరమెత్తిపోతోంది తనకీ రవణమ్మకూ యిహ ఏ సంబంధమూ లేదు తనకు యీ ప్రపంచంలో యింకేమీ అవసరం లేదు

బెత్తం పట్టుకొని మహారీవిగా కూర్చున్నాడు సూరయ్య, తను ఆఫీసరు అయిపోయినట్లు ఊహించుకుంటూ రిక్షా కదిలింది భార్యవైపు తిరిగి గంభీరంగా తల ఊపాడు వెళ్ళొస్తావన్నట్లు

రిక్షా వీధి మలుపు తిరిగింది భార్యా, ఇల్లూ కనబడకపోయేసరికి అణగిపోయాయనుకున్న అనుమానాలు తిరిగి పైకి లేవసాగాయి ఇంటికి దూరమవుతున్నకొద్దీ వాటిజోరు కూడా హెచ్చసాగింది ఆత్మవిశ్వాసం ఇంకి పోసాగింది స్టేషను చేరవేళకు ఎప్పటి మేకపిల్లే అయిపోయాడతను భయాందోళనలలో స్టేషను వచ్చింది దిగాలన్న మాటే మరచిపోయాడు రిక్షావాడు చెప్పగా అదిరిపడి బయటకురికి, వాడికీయవలిసిన బాడుగ వణుకుతూ ఇచ్చివేసి ఖంగారుగా స్టేషనులో అడుగుపెట్టాడు ఇంటిదగ్గర భార్య మాటలు అంత ధైర్యం కలిగించాయి కాని ఇప్పుడు అవే మాటలు తలచుకున్నా అతనికేమీ ధైర్యం చిక్కడం లేదు యజమాని ముందు నోరు విప్పగలడన్నది అనుమానంగా కనుపిస్తోంది దైవకృపవలన మాటవచ్చి, పెళ్లాం చెప్పినట్లు మాట్లాడితే యజమానికి కోపం వస్తుంది మే[illegible] అంతకుముందే కోపం వచ్చి ఉం[illegible] ఇద్దరి కోపాలు ఏకమై తనకు ఉద్యోగం ఊడేటట్లు చేస్తాయి [illegible] మరోచోటు దొరుకుతుందని భార్య [illegible]దు అనుకున్నాడు కాని ఇప్పుడు ఆలోచించగా అది వట్టిగాలిలో మేడలా కనుపిస్తోంది ఇప్పటికే - ఈ జీతంమీదే సంసారం గడవడం కష్టంగా ఉంది రేపు ఈ జీతంకూడా ఆగిపోతే సంసారం మాట ఏమిటి? అందరూ తననే అంటారు ఫలితం ముఖ్యంగా తనే అనుభవించవలసి వస్తుంది ఇంటికి తిరిగి పోదామంటే అదీ కుదరదు తనలాగే బుకాయించాలంటుంది భార్య కాని ఎదుటివాడి ప్రకృతి తనదానివంటిది కాదనేది ఆమె కర్థంకాదు వెళ్లి, మాట్లాడి చూడమంటుంది - అంతే వెళ్లి మాట్లాడితే?

స్టేషనులో టిక్కెట్లు ఇస్తున్నాడు 'క్యూ' సూరయ్యవరకూ కూడా వచ్చివేసింది అనుకోకుండానే అతను 'క్యూ'లో ఒకడైపోయాడు అతని వెనకాల కూడా కొందరు నిలబడ్డారు 'క్యూ' అతనిని ముందుకు లాగుకుపోయింది టికెట్టు కొని ప్లాటుఫారమ్‌మీదకి నడిచాడు కోటూ, బెత్తమూ కళ్లజోడూ ఇప్పుడు చెడ్డబరువులా తోస్తున్నాయి అతనికి కొదిసేపు ఏ ఖాళీ ట్రాలీబండిమీదో కూర్చొంటూ, కొంతసేపు లేచి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ, మళ్ళీ కూర్చుంటూ, మళ్ళీ లేస్తూ ఉన్నాడు సూరయ్య గంట మ్రోగింది జనం లేచి ప్లాటుఫారమ్ ఎదరకు పోయి నిలబడ్డారు వాళ్ళతోబాటు సూరయ్య కూడా పోయి నిలబడ్డాడు బండికూత వినిపించింది

బండి వస్తోంది వేగంగా అంతకంతకు పెద్దదైపోతూ పెనుభూతంలా వచ్చివేస్తోంది రైలుబండి

*   *   *

మరికొంతసేపటికి సూరయ్య ఇంటిముందు పోలీసువాను వచ్చి ఆగింది ఇద్దరు పోలీసులు బయటకు దిగి తలుపు తట్టారు సూరయ్య భార్య తలుపు తెరిచింది పోలీసుల్ని చూసి కొయ్యబారిపోయింది పోలీసులన్నారు, "సూరయ్యగారిల్లు ఇదేనా అండి?" తల ఊపిందామె "ఆయన భార్యగారు మీరేనా అండి?" అవునంది ఆమె

"ఒకసారి ఆసుపత్రికి వస్తారా? ఇందాకా రైలు క్రిందకు ఒకరు దూకేశారు దూకింది సూరయ్యగారేనేమో శవాన్ని గుర్తుపట్టడానికి—"

*   *   *

సూరయ్య తన జీవితంలో చేసిన ఏకైక నిర్ణయం అదే నన్నమాట! ★

జీవితంమీద రోతపుట్టినవాళ్లు భరించరాని బాధలతో అలమటించిపోయేవాళ్లంతా ఏం చేస్తారో తనూ అదే చేస్తాడు

రైలుకింద తలకాయలు పెట్టేవాళ్ళు, రాళ్లు కట్టుకొని భావుల్లో దూకేవాళ్ళూ, కిరసనాయిల్ డబ్బా నెత్తిన పోసుకుని నిప్పు ముట్టించుకొనేవాళ్లు, గుక్కెడు విషాన్ని గుటుక్కున మింగేవాళ్ళూ, ఇంటి కప్పు దూలాలకు వ్రేలాడేవాళ్ళూ అంతా ఆనందరావు కళ్లముందు కదిలారు వాళ్లంతా తనకు యీ నరకంనుంచి విముక్తి మార్గాన్ని చూపిస్తోన్నారు

అంతవరకూ వాళ్లంతా ఎందుకు అలా చూస్తూ చూస్తూ నిండు జీవితాల్ని బలియిస్తారో అర్థం కాలేదు నిజంగా వాళ్లే తెలివికలవాళ్లు జీవితంలో సాధించ కలిగిందీ, అనుభవించగలిగిందీ ఏమీ లేనప్పుడూ, పుట్టెడు దుఃఖంతో, నరకంలో మగ్గిపోయేకంటే అలా జీవితంనుంచి వైదొలగడమే మేలు

బయట మంచును తోసుకొంటూ చలిగాలి మెల్లగా వీస్తోంది చీకట్లో దోవచేసుకొంటూ బండి పరిగెత్తుతోంది ఆనందరావు కూర్చున్న చోటునుంచి కదలకుండా కిటికీలోంచి బయటికి చూశాడు చేలూ, తాటిచెట్లూ సరివితోపులూ మసక మసగ్గా కనపడి వెనక్కు పోతున్నాయి రైలుపెట్టెల్లోని వెలుతురు రైలుకట్టకిందనే వున్న పొదలపైన చిన్న చిన్న గుబురుచెట్లపైన పడి కనపడుతూ అంతలో చీకట్లో మాయమవుతూ వున్నై

అంతలో బండి వెంకటాచలం స్టేషన్లో ఆగింది ఆడ మగా పదిమందిదాకా పెట్టెలో ఎక్కి, ఆనందరావుకు ఎదురుగా వున్న బల్లలపై సామానూ అవీ సర్దుకుని కూర్చొన్నారు

ఆనందరావు అప్పుడే రాసి పూర్తిచేసిన వుత్తరాన్ని మడతబెట్టి, ఒక కవరులో పెట్టి భార్య రవణమ్మ అడ్రసు రాసి, బండి దిగి స్టేషన్లోవున్న పోస్టుపెట్టెలో వేసి మళ్ళీ ఎక్కాడు అంతకుముందు తను కూర్చునిపోయిన చోటు అలాగే ఖాళీగా తనకోసం ఎదురుచూస్తోన్నట్టుగా వుంది అవును! యింకో గంటకు మళ్ళీ ఖాళీ అవుతుంది! కాని మళ్లీ అక్కడ కూర్చోడానికి ఆనందరావు వుండడు!! అనుకుంటూ ఆనందరావు పోయి నీరసంగా అక్కడే కూర్చున్నాడు

బండి వెంకటాచలం స్టేషన్నుంచి కదిలింది

ఆనందరావుకు ఎదురుగా కూర్చున్న వాళ్ళు గలిబిలిగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు ఆవుత్సాహం, ఆసందడీ,

కల - ఇల - కథ!

వాళ్ళ సంభాషణా అతడి మనసుకు అంతగా పట్టించుకోకపోయినా, "పెళ్ళికొడుకూ - పెళ్ళి కూతురు" అని సంభాషణ మధ్యమధ్య వినిపిస్తోన్న మాటలు చెవుల్లో దూరి విరిగిపోయిన ఆనందరావు మనసులో కలవరాన్ని కలిగిస్తోన్నాయి

తలవంచుకొని కూర్చొన్న ఆనందరావు దృష్టి తన కెదురగా కూర్చున్న పిల్ల కాళ్లపై పడింది

ఆ కాళ్ళనున్న పారాణీ, మట్టెలు పిళ్ళెళ్ళు ఆనందరావు స్మృతిపథంలో తరంగాల్ని లేపినై

ఆనాడు, పెళ్ళయాక పెళ్ళికూతురుతో తరలివస్తో, రైల్లో తన రమణమ్మ కాళ్ళకేసి తనెలా చూశాడు? ఎంత అందంగా వున్నాయి? పారాణి పెట్టి, గొజ్జెపు గొలుసులతో మిసమిసలాడుతూన్న రమణమ్మ పాదాల్ని రెండుచేతుల్లో ఎత్తి హృదయంలో దాచుకుందా మనుకోలా?

తను అలా చూస్తోన్నది గ్రహించి సిగ్గు దొంతర్లలో తలను వంచేసి పాదాల్ని పట్టు చీరల మడతల్లోకి లాక్కుంది గదూ రమణమ్మ అట్టాంటి రమణమ్మ యీ పని—

"ఏడదాకా పోతుండారయ్యా!" వెన్నున చరిచినట్టయి వులిక్కిపడి పారేణి పెట్టిన పాదాలపైనుంచి దృష్టి మళ్ళించి తల పైకెత్తి చూశాడు ఆనందరావు

దాదాపు ముప్పైసంవత్సరాల వయసులోవున్న దృఢకాయుడు జరీఅంచు కొత్తకండువాను సద్దుకుంటూ అదే ధోరణిలో అడిగేడు

"ఏడదాకా పోతుండారు?" తనను ప్రశ్నించిన మనిషిని దీక్షగా చూశాడు

కాళ్లకు కిర్రుచెప్పులూ, కొత్తపంచలూ, తలగుడ్డా, కొద్దిగా ముదిరిన యవ్వనంలో మాంచి పెళ్ళిజోరులో వున్నాడు మనిషి అతడి వాలకంచూస్తే మళ్ళీ అడక్కుండా వుండేట్టులేదు

"తెనాలిదాకా!" నసిగాడు ఆనందరావు

"ఏడనుంచి వత్తుండారూ?" ఈసారి విసుగు పుట్టింది ఆనందరావుకు మాట్లాడకుండా బిగదీసుక్కూర్చున్నాడు "పెళ్లి చేసుకొని పోతున్నవాడు పోక చావబోయేవాడితో తన కెందుకూ?" అనుకొన్నాడు

"మిమ్మల్ని యాడో చూసినట్టుగా వుందే?" మళ్ళీ అన్నాడు అతడు

తను మాట్లాడకుండా బిగించుకొని కూర్చున్నా, పలకరిస్తోన్న అతడ్ని చూస్తే కోపం పోయి, అతడి అమాయకత్వానికి జాలివేసింది ఆనందరావుకు.

"మీ దేవూరూ?" అడిగింది చెప్పకుండానే అడిగాడు ఆనందరావు

"మాదేమో పోతులాజాపాలెం అండయ్యా! వక్కల గూడెంలో పెళ్ళి చేసుకు వత్తుండాం?" మీసం దువ్వుకుంటూ తనకు కుడిపక్కగా కూర్చున్న పెళ్లికూతురు వైపు చూశాడు ఆ మాట చెప్పడానికే ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా అని

పెళ్లికూతురు పదిహేనూ, పదహారు వయసులో పల్లగా నిగనిగలాడుతూ వుంది తరంబరాలు పోసిన పసుపు పచ్చని చీర మీద వెండిగజ్జల వడ్డాణం మెరుస్తోంది ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటూ పెళ్లికొడుకునూ, ఆనందరావునూ చూస్తో మధ్యమధ్య పైట లాక్కొని వడ్డాణం సర్దుకొంటూ కూర్చునివుంది

"ఓహో! అలాగా!" అన్నాడు ఆనందరావు పెళ్ళికూతుర్ని చూస్తో

"తము రేం జేత్తుండారూ?" అడిగాడు అతడు

తనేం చేస్తున్నాడూ? చావడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు! అంతేగా? తనలో తనకే నవ్వొచ్చింది ఆనందరావుకు

"నువ్వేం పనిచేస్తావ్?" అడిగాడు ఆనందరావు

"మాకేం పనులుండాయ్? కూలీ నాలేగా? యీ యేడు పసుపుతోటల్లో కూలి బాగా గిట్టిందిలేండి అది పెట్టే యిప్పుడీ పెళ్ళి చేసుకొన్నా! దీనికి నాలుగు వరాలు వోలిచ్చి చేసుకొన్నా!"

బీడీ తీసి వెలిగించి రెండుగుక్కలు లాగి మళ్ళీ అన్నాడు

"నా మొదటి పెళ్లాన్ని ఏడువరాలిచ్చి చేసుకొన్నా! అయితే దీనికంటే అది కూ సైగెరు కాని—" నసిగాడు పెళ్లికొడుకు

"అయితే నీ కిది రెండో పెళ్లా?" అడిగాడు ఆనందరావు

"అవునండయ్యా!"

"మరి నీ మొదటి పెళ్ళాం?" సాలోచనగా అడిగాడు ఆనందరావు 'తన పెళ్లాం రమణమ్మలా వాడి పెళ్లాం కూడా—' ఆ ఆలోచనలో ఆనందరావుకు ఏదో ఆనందం ఆశ కొరికింది

"అదా?"

"ఆఁ" అని నోరు తెరిచాడు ఆశా నిరా[illegible] పడి అసందిగ్ధమయిన ఆలోచన — వాడి పెళ్లాం చనిపోయిందా? లేచిపోయిందా?

"దాని సిగ తరిగిర' దాని బుద్ధి [illegible] కాళ్ళకు జబిరి బయటికి యీడిశా! అ [illegible] కోటాయిగాడ్ని తీసుకొని ఎటో లేసిపోయింది!"

ఆనందరావుకు గుండెల్లో కలుక్కు మంది గుండె వొక 'బీట్' తప్పుకొట్టుకొన్నటయింది తల్లో చేరిన దిమ్ము, హృదయంలోని బరువూ తప్పుకుపోతూన్నట్టు [illegible] వుంది

"ఏంటీ? పెళ్ళాం లేచిపోతే మళ్ళీ చేసుకొన్నా వన్నమాట!"

"అవునండయ్యా! నేనసలు బానిక్కచ్చి మనిషిని! ఇదైనా యాడన్నా మెలికబుద్ధి చూపిత్తే ఒక జబురు జబిరి తోలేత్తా!" మీసం మెలేశాడు పెళ్ళాంవంక చూ[illegible]

కసుక్కున నవ్వి ముఖం పైటచాటున దాచుకుంది పిల్ల

"మొగాడికేమయ్యా! రాజు! వొకటి కాకపోతే యింకోటి! పసుపు తోటల్లో బాగా పండి కూలి దొరికితే ఏడాది తిరిగొచ్చేసరికి పదొరాలు యెనకేసుకోవచ్చు పదొరాలు వోలి పెడితే దవకన్నెల్ని చేసుకోవచ్చు!

వింటూ ఆనందరావు ఆలోచనలో పడిపోయాడు - బండి పెన్నానది బ్రిడ్జిమీదుగా పోతోంది

ఆనందరావు కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి [illegible] గిల్లిన కళ్ళల్లో కాంతి వెల్లువ అయింది బీటలువారిన హృదయం చిగురించింది ఆశలు పూలు పూసినై

"చెడిపోయినవాళ్లకోసం మంచివాళ్లెందుకు చావాలి?" అన్నాడు బిగ్గరగా ఆనందరావు అప్రయత్నంగా

బండి పెన్నానది బ్రిడ్జిదాటి పరుగు పెట్టుకొంటూ చీకటిని చీల్చుకొని పోయింది

* *

ఆనందరావు వెంకటాచలం స్టేషన్లో పోష్టుచేసిన కవరుమాత్రమే రమణమ్మకు అందింది కవర అంతుదొరక లేదు.

* *

కొన్నేళ్ళతర్వాత—

యౌవ్వనంలోంచి వో కాలు బయట పెటెన వితంతువు రమణమ్మ, తల మున్న [illegible] చెక్కించుకొని, కావిరంగు ఏడుగజాల ముతక పంచతో చీర రవికా వుండాల్సిన [illegible] రానికి చుట్టుకొని, కాళీఘాట్లో [illegible] త్రగంగానదిజాలాల్లో తన పాపాన్ని [illegible] గేసుకుంటుండగా దారినే వొక [illegible] తితో కలిసిపోతోన్న వొకాయన అగి [illegible] క్షగా చూశాడు

పక్కనే వున్న నవయువతి అతని చేయి పట్టుకొని లాగుతూ—

"కమాన్ డియర్!" అంది.

"రమణమ్మా!!!" అప్రయత్నంగా అన్నాడు అతను.

"ఎవరూ?" అంది ఆవిడ.

"కదిలేసుకొంటూంది!" అన్నాడు అతను.

"పాపాన్ని!" అంది ఆమె.

"కాదు! మురికి!"

* * *

రమణమ్మ కథ ముగించి రాత్రి వంటి గంటకు ముసుకుతన్ని పడుకొన్నాడు కథకుడు.

"ఛీ! నీ సిగసు పగల! సిగ్గులేకుండా నిద్దరపోతున్నావ్!"

"ఎవరూ నువ్వు?" కథకుడు కళ్ళు నులుపుకొంటూ లేచికూర్చున్నాడు

"గుర్తులేదూ? అప్పుడే మర్చిపోయావ్? సిగ్గుకూడా!"

"ఏయ్ ఎందుకూ తిడతావ్?"

"ఎందుకా? అందుకే! నీ కలం యిరగ! కాగితాలు చినగ! నీ కథలు మండ!"

"ఏయ్! ఎవరు నువ్వు?"

"నేనూ నీ కథానాయకిని!"

"ఆఁ! రమణమ్మవా?"

"ఆఁ, రమణమ్మనే!"

"అయితే యీ వేషం ఏమిటి? ముత్తైదువు వేషమూ నువ్వు! తల గొరిగించుకొని గంగలో మునుగుతున్నావుగా?"

"ఆ మునుగుతోంది నా చెల్లెలు కాబోలు!"

"ఆఁ - నీ మొగుడు ఆనందరావే చూసి అన్నాడుగా? 'రమణమ్మే!' అని"

"ఆఁ. అన్నాడులే! ఆ రోజు రాత్రి అల్లాగే అనుకొన్నాడు మా చెల్లెలు, దాని ప్రియుడు రామచంద్రయ్యతో వుండటం చూశాడు. తర్వాత అది రామచంద్రయ్యనే చేసుకొంది కొన్నాళ్ళకు మొగుడు చనిపోయి విధవయింది!"

"ఆఁ!" కథకుడు నోరు తెరిచాడు.

"మరి నువ్వో-"

"నేనే! ఆయన వుత్తరం అందగానే అబ్బ! ఎంత నీచంగా రాశాడు? ఆయన నిజంగా పెన్నానదిలో బడి చనిపోయాడనుకొన్నాను

నా భర్తా, లోకం, నువ్వూ కలసి నా మీద వేసిన నిందను మోయలేక మా కొట్లో వున్న భావిలో—"

"భావిలో దూకావా? మరి బతికే వున్నట్టుగా వున్నావుగా?"

"అకాలంతం చావు చచ్చినవాళ్ళ ప్రేతాత్మలు తీరని కోరికలతో తిరుగుతూంటాయని తెలియదూ?"

"ఆఁ! అయితే నువ్వు దెయ్యానివా?"

"ఛీ! నువ్వే దెయ్యానివి! నువ్వే భూతానివి! నువ్వు నన్ను అన్యాయంచేసి నా కుర్తు పోసుకొన్నావ్! నీకూ, నీ కథ ... తిరుగుతుందిలే!" ... ఏడుస్తూ ...

కథకుడు లేచి కళ్లు నులుపుకొని రమణమ్మ పోయిన ... చూస్తూ కూర్చున్నాడు అయితే ... ★

ఆంధ్రపత్రిక

జయ ఉగాది సంచిక

ప్రముఖ రచయితల వ్యాసములు, పద్యములు, త్రివర్ణ చిత్రములు, నాటికలు, మొదలయినవానితో, జయ ఉగాదినాటికి వెలువడుచున్నది తెలుగు కథానికల పోటీలో గెలుపొంది ప్రపంచ పోటీకి పంపబడిన నాలుగు కథలూ ఉగాదికానుకగా పాఠకులకు అందజేస్తున్నాం జయ సంవత్సర పంచాంగముతో, సహా వెల రూ 2 లు మాత్రమే

మీ సమీపమునగల 'ఆంధ్రపత్రిక' ఏజంటువద్దగాని, మాకు వ్రాసిగాని వెంటనే మీ ప్రతి రిజర్వు చేసుకొండి.

పోస్టుద్వారా పంపుటకు ప్యాకింగు, పోస్టేజిలకు, అ 15 అదనము.

మేనేజరు, ఆంధ్రపత్రిక.

ఆంధ్రపత్రిక

శ్రీ జయనామ సంవత్సర

పంచాంగం

శ్రీ పిడపర్తి కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి సిద్ధాంతిగారిచే గుణించబడిన

ఈసంవత్సరం పంచాంగంలో చాంద్రమాన, దృక్సిద్ధాంతాల ప్రకారం రెండు పద్ధతుల తిథి, నక్షత్రాదులు వేర్వేరుగా చూపబడినవి

48 పుటలు క్వార్టర్ డెమ్మిసైజు వెల ప్రతి 1-కి 0-3-0
" " " 100 -కి 16-8-0
" " " 1000 -కి 150-0-0

1000 కాపీలు ఒకే దఫా కొనువారి చిరునామా ముఖపత్రమున ముద్రించబడును

రైలు ఖర్చులు మినహా

మేనేజరు- ఆంధ్రపత్రిక, మద్రాసు-1.